

Ukryta historia czterdziestego wersetu — liczba trzynaście

Liczba trzynaście

Jeff Pippenger

2026-05-28

Jako główny symbol stu czterdziestu czterech tysięcy, Piotr stoi w Panium w roku 2026, działając na rzecz skorygowania fałszywej przepowiedni z 18 lipca 2020 roku. Jego dzieło pod tym względem odpowiada dziełu korekty dokonanej przez Josiaha Litcha w odniesieniu do 11 sierpnia 1840 roku oraz dziełu Samuela Snowa polegającemu na wskazaniu 22 października 1844 roku. Korekta Litcha nadała moc poselstwu pierwszego anioła, a dzieło Snowa nadało moc poselstwu drugiego anioła. Nadanie mocy poselstwom pierwszego i drugiego anioła stanowi typ nadania mocy poselstwu trzeciego anioła. Cechy pierwszego i drugiego są przedstawione w trzecim jako połączenie zewnętrznego poselstwa biada oraz wewnętrznego poselstwa okrzyku o północy z przypowieści o dziesięciu pannach.

W potrójnym zastosowaniu proroctwa pierwsze i trzecie, które są zarazem początkiem i końcem, będą posiadały cechy równoległe. Niedawno pewien brat odkrył kilka prawd związanych z pierwszym „biada” z dziewiątego rozdziału Objawienia, które, zastosowane zgodnie z zasadą Alfa i Omega, wskazują na kolejne głębokie potwierdzenie „trzęsienia ziemi” z jedenastego rozdziału Objawienia. Ustawa niedzielna w Stanach Zjednoczonych jest „trzęsieniem ziemi”, które po raz pierwszy wypełniło się podczas Rewolucji Francuskiej, gdy Francja, będąca jedną z dziesięciu narodów tworzących proroczą strukturę pogańskiego Rzymu w księdze Daniela, została obalona. Tak więc rozdział jedenasty mówi, że upadła dziesiąta część miasta.

I o tej samej godzinie nastąpiło wielkie trzęsienie ziemi, i upadła dziesiąta część miasta, a w trzęsieniu ziemi zginęło siedem tysięcy ludzi; a pozostali zostali ogarnięci strachem i oddali chwałę Bogu nieba. Objawienie 11,13.

Natychmiast po tym wersecie nadchodzi islam trzeciego biada.

Drugie biada minęło; a oto trzecie biada nadchodzi szybko. Objawienie 11,14.

Pionierzy oczekiwali, że „trzecie biada” nastąpi bezpośrednio po drugim biada, jednak słowo przetłumaczone jako „rychło” oznacza nagle i niespodziewanie, co stanowi charakterystyczną cechę zaskakujących ataków islamu. Trzecie biada nie miało nadejść 22 października 1844 roku, jak przypuszczali pionierzy, lecz gdy nadejdzie, stanie się to „nagle i niespodziewanie”, jak miało to miejsce 11 września, wyznaczając tym samym początek pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, które kończy się krótko przed trzęsieniem ziemi związanym z ustawą niedzielną.

„Trzęsienie ziemi” związane z ustawą niedzielną jest wstrząśnięciem bestii z „ziemi”, a gdy nadszedł 11 września, Siostra White wskazała, że Pan powstał, aby „straszliwie wstrząsnąć ziemią”. Na początku pieczętowania i na jego końcu bestia z ziemi zostaje wstrząśnięta, stąd

„wielkie trzęsienie ziemi”.

„Tego nigdy nie powiedziałam. Powiedziałam natomiast, gdy patrzyłam na wielkie budynki wznoszące się tam, piętro po piętrze: „Jakże straszne sceny rozegrają się, gdy Pan powstanie, aby potężnie wstrząsnąć ziemią! Wówczas wypełnią się słowa z Objawienia 18,1–3.”” Review and Herald, 5 lipca 1906.

Pan „powstaje”, gdy następuje zmiana w Jego dyspensacyjnym dziele, jak miało to miejsce, gdy ukamienowano Szczepana, oraz 22 października 1844 roku, gdy rozpoczął się sąd nad umarłymi. Gdy 9/11 rozpoczął się sąd nad żyjącymi, Pan ponownie powstał, a następnie wstrząsnął bestią ziemi, jak uczyni to pod koniec pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, gdy zmieni swoje dyspensacyjne dzieło z Kościoła na swoją drugą trzodę, tych, którzy wciąż są w Babilonie.

To, co brat Daniel odkrył, to cechy pierwszego biada, które współbrzmia ze świadectwem „wielkiego trzęsienia ziemi” z rozdziału jedenastego, pozostając w zgodzie z historią oraz ze zrozumieniem pionierów dotyczącym historii, która wypełniła pierwsze biada.

I zatrafił piąty anioł, i ujrzałem gwiazdę, która spadła z nieba na ziemię; i dano jej klucz do studni otchłani. I otworzyła studnię otchłani; i wzbił się dym ze studni jak dym wielkiego pieca, i od dymu studni zaćmiły się słońce i powietrze. A z dymu wyszła na ziemię szarańcza; i dano jej moc, jaką mają moc skorpiony ziemskie. I nakazano jej, aby nie szkodziła trawie ziemi ani żadnej zieleni, ani żadnemu drzewu, lecz tylko tym ludziom, którzy nie mają pieczęci Bożej na swoich czołach. Objawienie 9,1–4.

Pionierzy trafnie odnieśli te wersety do dziejów, które wprowadziły Mahometa, który urodził się w 570 roku, zjednoczył plemiona w 606 roku, otrzymał swoje pierwsze objawienie w 610 roku, przeniósł się do Medyny w 622 roku, rozpoczął swoje działania wojenne w 624 roku i zmarł w 632 roku. „Czeluść bezdenna” w sensie proroczym przedstawia nowe przejawienie się szatana, lecz Mahomet rozpoczął w Arabii, która jest również znana jako czeluść bezdenna z powodu rozległych pustyń.

Mahomet stał się proroczym królem, czyli, jak go określano, „godnym zaufania”, w 606 roku, gdy rozstrzygnął spór pomiędzy różnymi plemionami, które stanęły wobec dylematu, komu należy pozwolić ponownie umieścić „czarny kamień”, kamień węgielny Kaaby. Kaaba jest budowlą w kształcie sześcianu (stąd nazwa „Kaaba”, która po arabsku oznacza „sześcian”), położoną w centrum Wielkiego Meczetu w Mekce w Arabii Saudyjskiej. Ma około 43 stóp wysokości, jedenaście stóp szerokości i 10 stóp długości; jest zbudowana z granitu i marmuru oraz okryta czarną tkaniną z jedwabiu i bawełny. Kaaba istniała na długo przed Mahometem i według tradycji islamskiej została pierwotnie wzniesiona przez Abrahama i jego syna Ismaela jako dom modlitwy dla jedynego Boga (Allaha). Na przestrzeni wieków została zapełniona bożkami i była używana przez plemiona arabskie jako pogańskie sanktuarium.

Kaaba jest duchowym centrum świata islamskiego — prostą, starożytną budowlą, która symbolizuje monoteizm, jedność oraz związek między wiarą Abrahamową a islamem. Muzułmanie nie uważają jej za „dom Boga” w sensie dosłownym, lecz raczej za ustanowiony przez Boga punkt odniesienia dla kultu. To właśnie działania Mahometa w okresie, gdy Kaaba

została zburzona, a następnie odbudowana, zapoczątkowały jego przywództwo.

Gwałtowna powódź uszkodziła Kaabę i plemię Kurajszytów ją odbudowało. Gdy nadszedł czas, by umieścić Czarny Kamień (Hadżar al-Aswad) z powrotem w jego narożniku, poszczególne klany spierały się o to, komu przypadnie ten zaszczyt. Uzgodniono, że zadecyduje o tym następna osoba, która wejdzie na ten obszar. Wszedł Mahomet i mądrze rozstrzygnął spór: położył Czarny Kamień na płótnie, polecił, aby przedstawiciel każdego klanu podniósł je wspólnie i zaniósł razem, a następnie osobiście umieścił go na miejscu. Wydarzenie to przyniosło mu wielki szacunek oraz tytuł Al-Amin („Godny Zaufania”) wśród mieszkańców Mekki. Jest to jedno z kluczowych wydarzeń przedprorockich uwypuklanych w wielu chronologiach. „Czarny Kamień” był kamieniem węgielnym umieszczonym przez Mahometa, który jest proroczym królem islamu. Czarny kamień węgielny jest oczywiście podróbką Chrystusa (prawdziwego kamienia węgielnego), a zepsucie domu Kaaby po latach wprowadzania bożków również zostało naprawione przez Mahometa.

Po tym, jak Kurajszytów złamali traktat z Hudajbijji, Mahomet wyruszył na Mekkę z armią liczącą około 10 000 muzułmanów. Miasto poddało się przy bardzo niewielkich walkach. Następnie Mahomet wszedł do Kaaby, zniszczył znajdujące się w niej 360 bożków i ponownie poświęcił świątynię kultowi jedyne Boga (Allaha). W ten sposób Mahomet, król islamu, położył kamień węgielny i oczyścił świątynię z bałwochwalstwa.

W księdze Objawienia występują trzy moce wychodzące z otchłani, a każda z tych trzech przedstawia fałszywego Chrystusa. Szatan, smok, usiłuje być jak Najwyższy, zasiadający na Jego tronie i w Jego Kościele.

Jakże spadłeś z nieba, o Lucyferze, synu jutrzeńki! jakże zostałeś strącony na ziemię, ty, który osłabiałeś narody! Bo powiedziałeś w swoim sercu: Wstąpię do nieba, wywyższę mój tron ponad gwiazdy Boże; zasiądę też na górze zgromadzenia, na krańcach północy; wzniosę się ponad wyżyny obłoków; będę podobny do Najwyższego. A jednak strącony będziesz do piekła, w głębiny dołu. Izajasza 14:12–15.

Smok ateizmu wyszedł z otchłani w jedenastym rozdziale Apokalipsy, a bestia katolicyzmu wstępuje z otchłani, gdy jej śmiertelna rana zostaje uleczona.

Bestia, którą widziałeś, była, a nie ma jej, i ma wyjść z otchłani, i idzie na zatracenie; i zdumieją się mieszkańcy ziemi, których imiona nie są zapisane w księdze życia od założenia świata, gdy ujrzą bestię, która była, a nie ma jej, a jednak jest. Objawienie 17:8.

Bestia katolicyzmu wstępuje na tron ziemi przy ustanowieniu prawa niedzielnego, gdy zostaje urzeczywistniona potrójna unia. Na podobieństwo smoka katolicyzm rości sobie pretensje do bycia Bogiem, jak to tak trafnie wskazał Paweł.

Niech was nikt w żaden sposób nie zwodzi; albowiem ten dzień nie nadejdzie, aż wpierv przyjdzie odstępstwo i objawi się człowiek grzechu, syn zatracenia; który się sprzeciwia i wynosi ponad wszystko, co zwie się Bogiem lub jest przedmiotem czci; tak iż zasiądzie on jako Bóg w świątyni Bożej, podając się za Boga. 2 Tesaloniczan 2:3, 4.

Podobnie jak smok, bestia katolicyzmu jest antychrystem; obaj roszczą sobie prawo do bycia Bogiem, a z ich biblijnym świadectwem związana jest ich ostateczna zagłada, gdyż smok zostaje strącony do piekła, a bestia jest synem zatracenia. Zatracenie oznacza ostateczne zniszczenie.

„Determinacja antychrysta, by doprowadzić do skutku bunt, który rozpoczął w niebie, będzie nadal działać w synach nieposłuszeństwa”. Testimonies, t. 9, s. 230.

„Za pośrednictwem papieża rzymskiego to samo dzieło było wykonywane tu na ziemi, jakie było wykonywane na dworach niebiańskich przed wygnaniem księcia ciemności. Szatan usiłował poprawić prawo Boże w niebie i przedstawić własną do niego poprawkę. Wywyższył swój własny sąd ponad sąd swego Stwórcy i postawił swoją wolę ponad wolę Jehowy, a tym samym w istocie ogłosił Boga omylnym. Papież również postępuje tą samą drogą i, roszcząc sobie nieomyślność, usiłuje dostosować prawo Boże do własnych pojęć, mniemając, że jest zdolny poprawić błędy, które — jak sądzi — dostrzega w ustawach i przykazaniach Pana nieba i ziemi. W istocie mówi światu: Dam wam lepsze prawa niż prawa Jehowy. Cóż to za zniewaga dla Boga nieba!” Signs of the Times, 19 listopada 1894 r.

Islam, reprezentowany przez Mahometa w historii siódmego wieku, również wyszedł z otchłani, gdy został obrócony klucz dany Mahometowi. Kiedy otchłań została otwarta, wyszedł z niej „dym”, który zaćmił słońce i powietrze. Pionierzy słusznie rozpoznali, że „kluczem”, który otworzył otchłań, była bitwa pod Niniwą.

Gdy podchodzimy do pierwszych trzech wersetów dziewiątego rozdziału Apokalipsy z perspektywy pionierskiego zrozumienia, w kontekście potrójnego zastosowania proroctwa, dostrzegamy, że prorocze cechy tych wersetów, które przedstawiają pierwsze „biada”, stanowią typ proroczych cech trzeciego „biada”, które przychodzi „rychło” przy wielkim trzęsieniu ziemi. Ustawa niedzielna jest przedstawiona przez bitwę pod Niniwą.

Piotr jest odpowiedzialny za skorygowanie fałszywej przepowiedni o kulach ognia nad Nashville i uznaje, że właściwe zastosowanie ostrzeżenia Ellen White o kulach ognia spadających na Nashville wyznacza początek „zniszczenia tysięcy miast niemal całkowicie oddanych bałwochwalstwu”.

Ogniste kule nad Nashville wyznaczają początek okresu zniszczenia spadającego na miasta, a zarazem początek głoszenia przesłania krótkiego okrzyku o północy. To przesłanie rozpoczyna się niespodziewanym atakiem ze strony islamu, a okres ten kończy się niespodziewanym atakiem ze strony islamu podczas wielkiego trzęsienia ziemi. Okres głoszenia okrzyku o północy wyznacza koniec czasu pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, który rozpoczął się wraz z niespodziewanym atakiem islamu 11 września.

Opieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy rozpoczęło się wówczas zgodnie z linią Balaama i oślicy, gdzie występują trzy uderzenia, kulminujące w ustawie niedzielnej, lecz gdzie drugi niespodziewany atak obejmuje 7 października 2023 roku na starożytną ziemię chwalebna, a następnie ogniste kule Nashville. Wszystkie linie są zgodne, a Piotr rozumie, że odpieczętowanie tych prawd, przedstawione jako człowiek ze szczotką do kurzu zbierający rozproszone klejnoty i wrzucający je do szkatuły, jest dziełem Lwa z pokolenia Judy.

Lew z Judy identyfikuje skorygowane poselstwo Piotra z Nashville jako mające miejsce w końcowym okresie pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, który jest przedstawiony w ukrytej historii czterdziestego wersetu jedenastego rozdziału Księgi Daniela, a ściślej — w tej części owej ukrytej historii, którą reprezentują wersety od jedenastego do piętnastego tego samego rozdziału. W tych wersetach bitwa pod Rafią i bitwa pod Panium prowadzą do niedzielnego prawa z wersetu szesnastego, które jest reprezentowane przez bitwę pod Akcjum. Gdy bitwa pod Panium łączy się z bitwą pod Akcjum w czasie niedzielnego prawa, powtarza się również bitwa o Niniwę.

„Klucz” dany Mahometowi, królowi islamu, którego imię jest nie tylko cechą islamu, lecz także miejscem zniszczenia oznaczonym przez bitwę pod Niniwą. Imię króla „po hebrajsku brzmi Abaddon”, a „po grecku ma imię Apollyon”. Greka i hebrajski podkreślają Stary i Nowy Testament oraz pouczają nas, że Abaddon oznacza „miejsce zniszczenia”, a Apollyon oznacza „niszczyciela”. W jedenastym wersecie dziewiątego rozdziału Objawienia królem nad islamem jest Mahomet, lecz jest on także „aniołem Czułości”, którym jest szatan. Tak jak papież jest antychrystem jako prawa ręka szatana na ziemi, tak Mahomet również jest bezpośrednio kontrolowany przez szatana, anioła Czułości.

W czasie ustawy niedzielnej potrójny związek zostaje narzucony światu, a śmiertelna rana zadana papieżowi w roku 1798, wyznaczająca tym samym koniec Ciemnych Wieków, zostaje uleczona. Gdy śmiertelna rana zostaje uleczona, nadchodzi drugi okres Ciemnych Wieków, a podczas wielkiego trzęsienia ziemi, którym jest ustawa niedzielna, islam obraca klucz i dym jak z pieca zaciemnia słońce i gwiazdy, gdy ciemność powraca. Bitwa pod Niniwą powtarza się przy ustawie niedzielnej, gdyż to ona jest kluczem, który sprowadza drugi okres ciemności. Tam narodowe odstępstwo zostaje poprzedzone narodową ruiną. Tam „czynny despotyzm” sprawuje pełną władzę, gdyż dym islamu, który zaciemnia słońce i gwiazdy podczas bitwy pod Niniwą, jest jak piec gorejący. „Piec gorejący” był elementem przymierza Boga z Abrahamem.

A gdy słońce zaszło i zapadła ciemność, oto ukazał się dymiący piec i gorejąca pochodnia, które przeszły między tymi częściami. Rodzaju 15:17.

Dymiący piec, który przeszedł między ofiarami przymierza Abrama, wskazywał na niewolę w Egipcie, przedstawioną w słowach wersetu trzynastego.

I rzekł do Abrama: Wiedz na pewno, że potomstwo twoje będzie przybyszem w ziemi, która nie będzie ich ziemią, i będą im służyć; a ci będą ich uciskać przez czterysta lat. 1 Mojżeszowa 15,13.

„Piec gorejący”, taki jak piec Nebukadnezara w trzecim rozdziale Księgi Daniela, oznacza niewolę i poddaństwo, co było udziałem Szadraka, Mészaka i Abed-Nega.

„Lecz jak gwiazdy na rozległym szlaku swej wyznaczonej drogi, tak zamierzenia Boże nie znają ani pośpiechu, ani zwłoki. Poprzez symbole wielkiej ciemności i dymiącego pieca Bóg objawił Abrahamowi niewolę Izraela w Egipcie i oświadczył, że czas ich pobytu wyniesie czterysta lat. „Potem zaś” — powiedział — „wyjdą z wielkim dobytkiem”. Księga Rodzaju 15,14.” Życie Jezusa, 33.

Lecz PAN wziął was i wyprowadził z pieca żelaznego, z Egiptu, abyście byli Mu ludem dziedzictwa, jakim jesteście po dziś dzień. Powtórzonego Prawa 4:20.

Dym, który zaciemnia słońce i księżyc, gdy zostaje przekręcony klucz bitwy pod Niniwą, wskazuje na prześladowanie, które na dobre rozpoczyna się wraz z ustawą niedzielną. Wówczas prześladowanie z czasów ciemnych wieków zostaje powtórzone. Pionierzy trafnie rozpoznali, że bitwa pod Niniwą była „kluczem”, który wprowadził islam do historii proroczej jako pierwsze biada w roku 627. Bitwa toczyła się między Rzymem a Persją i oznaczała zwycięstwo Rzymu, lecz było to tak zwane pyrrusowe zwycięstwo — zwycięstwo, które w rzeczywistości przynosi szkodę zwycięzcy. Wyrażenie to pochodzi od zwycięstwa króla Pyrrusa z Epiru. Po dwóch bitwach stoczonych przeciwko Rzymianom (Heraklea w 280 r. p.n.e. i Auskulum w 279 r. p.n.e.) pokonał on armię rzymską, lecz utracił ogromną część własnych wojsk. Według legendy powiedział wówczas: „Jeszcze jedno takie zwycięstwo, a jesteśmy zgubieni.”

Bitwa pod Niniwą była strategicznym zwycięstwem Rzymu, lecz po jej zakończeniu ani Rzym, ani Persja nie miały już mocy, by skutecznie przeciwstawić się naporowi islamu. Persja jest Stanami Zjednoczonymi, a Rzym jest papieżem we współczesnym wypełnieniu bitwy pod Niniwą. Medo-Persja jako potęga o dwóch rogach przedstawia potęgę o dwóch rogach, którą są Stany Zjednoczone. W czasie ustawy niedzielnej Stany Zjednoczone są po prostu jednym rogiem, ponieważ w okresie prowadzącym do ustawy niedzielnej został utworzony obraz bestii, a owo utworzenie polega na połączeniu obu rogów w jeden. W 8. rozdziale Księgi Daniela są dwa rogi, przedstawiające imperium medo-perskie, a róg perski wyrósł jako ostatni.

Potem podniosłem swoje oczy i ujrzałem, a oto przed rzeką stał baran, który miał dwa rogi; oba rogi były wysokie, lecz jeden był wyższy od drugiego, a wyższy wyrósł później. Daniela 8:3.

Dwa rogi Stanów Zjednoczonych — republikanizm i protestantyzm — łączą się w jedno, gdy kościół i państwo jednoczą się, aby utworzyć obraz bestii. To ukształtowanie zostaje w pełni dopełnione, gdy podczas prawa niedzielnego zostaje narzucone znamię bestii. To utożsamia Stany Zjednoczone po prostu z Persją w czasie prawa niedzielnego. Persja została pokonana przez Rzym w bitwie pod Niniwą. Sposób, w jaki Rzym pokonał Persję, ma znaczenie historyczne ze względu na działania Herakliusza, cesarza rzymskiego.

Mówiąc najprościej, Herakliusz przeprowadził atak z zaskoczenia, w przeciwieństwie do bezpośredniego natarcia frontального. Jego starania, by osiągnąć element zaskoczenia, zostały odnotowane w historii. Zaskoczenie obejmowało jego decyzję o przypuszczeniu ataku zimą, co w tamtych czasach historycznych było czymś niezwykle, lecz na tym się nie skończyło. Herakliusz rozpoczął swoją inwazję w połowie września 627 roku od północy (z wyżyn armeńskich). Zamiast obrać oczekiwaną trasę na południe, bezpośrednio ku perskiej stolicy Ktezyfontowi, zatoczył szeroki łuk, posuwając się na południowy wschód wzdłuż regionów przygranicznych (w przybliżeniu współczesne pogranicze Turcji i Iranu). Następnie skierował się na południe i zachód, przekraczając rzekę Wielki Zab 1 grudnia 627 roku. Dzięki temu jego armia znalazła się na płaskowyżu Niniwy (na wschodnim brzegu Tygrysu), w pobliżu ruin starożytnej Niniwy.

Względem sił perskich ruch ten przebiegał z południa na północ — dokładnie przeciwnie do tego, czego Persowie się spodziewali. Oczekiwali oni, że będzie nadal parł na południe ku Ktezyfontowi. Zaskoczyło to perskiego dowódcę Rhahzadha i zmusiło go do ścigania Herakliusza na niekorzystnym terenie. Pozwoliło to Rzymianom wybrać pole bitwy na równinach w pobliżu Niniwy. Manewr ten uchronił Rzymian przed uwięzieniem między siłami perskimi, a zarazem zapewnił im drogę odwrotu w razie potrzeby. W połączeniu z mgłą w dniu bitwy oraz taktyką pozorowanego odwrotu zastosowaną w czasie samej walki, istniało wiele warstw zaskoczenia. Ta śmiała zimowa inwazja oraz oskrzydłająca trasa w głąb terytorium perskiego są uważane za jedno z największych osiągnięć wojskowych Herakliusza. Pomogły one złamać perską pewność siebie i w znacznym stopniu przyczyniły się do ostatecznego zwycięstwa Rzymian w tej długiej wojnie.

„W bitwie pod Niniwą, która była zaciekle toczona od świtu aż do jedenastej godziny, zdobyto na Persach dwadzieścia osiem sztandarów, oprócz tych, które mogły być połamane lub rozdarte; większa część ich wojska została wycięta w pień, a zwycięzcy (Rzymianie), ukrywając własne straty, spędzili noc na polu bitwy. Miasta i pałace Asyrii zostały po raz pierwszy otwarte przed Rzymianami.

„Cesarz rzymski nie został umocniony przez podboje, których dokonał; a zarazem i za pomocą tych samych środków została przygotowana droga dla mnóstwa Saracenów z Arabii, podobnych do szarańczy z tej samej krainy, którzy, szerząc podczas swego pochodu mroczne i zwodnicze mahometańskie wyznanie, rychło rozprzestrzenili się zarówno po cesarstwie perskim, jak i rzymskim.

„Bardziej pełnego zilustrowania tego faktu nie można by sobie życzyć niż to, które zawierają końcowe słowa rozdziału z Gibbona, z którego zaczerpnięto poprzednie wyjątki. «Chociaż pod sztandarem Herakliusza sformowano zwycięską armię, ten nienaturalny wysiłek zdaje się raczej wyczerpał niż zahartował ich siły. Podczas gdy cesarz triumfował w Konstantynopolu lub Jerozolimie, nieznaczone miasto na pograniczu Syrii zostało złupione przez Saracenów, a ci porąbali oddziały, które ruszyły mu na odsiecz — wydarzenie zwyczajne i błahe, gdyby nie było ono preludium potężnej rewolucji. Ci rozbójnicy byli apostołami Mahometa; ich szaleńcza waleczność wyszła z pustyni; i w ciągu ostatnich ośmiu lat swego panowania Herakliusz utracił na rzecz Arabów te same prowincje, które wyrwał Persom.»

„Duch oszustwa i fanatycznego uniesienia, którego siedziba nie jest w niebiosach”, został wypuszczony na ziemię. Otchłania bez dna potrzebowała jedynie klucza, aby ją otworzyć, a tym kluczem był upadek Chosroesa. Z pogardą podarł list nieznanego obywatela Mekki. Lecz gdy ze swego „blasku chwały” pogrążył się w „wieży ciemności”, której żadne oko nie mogło przeniknąć, imię Chosroesa miało nagle popaść w zapomnienie wobec imienia Mahometa; i zdawało się, że półksiężyce tylko czeka na swoje wejście aż do upadku gwiazdy. Chosroes, po całkowitej klęsce i utracie imperium, został zamordowany w roku 628; a rok 629 został naznaczony „podbiciem Arabii” i „pierwszą wojną mahometan przeciwko Cesarstwu Rzymskiemu”. „I zatrąbił piąty anioł, i ujrzałem gwiazdę, która spadła z nieba na ziemię; i dany jej został klucz do studni otchłani. I otworzyła studnię otchłani”. Spadła na ziemię. Gdy siła Cesarstwa Rzymskiego została wyczerpana, a wielki król Wschodu leżał martwy w swojej wieży ciemności, złupienie nieznanego miasta na granicach Syrii było „przygrywką do

potężnej rewolucji”. „Rabusie byli apostołami Mahometa, a ich szaleńcze męstwo wyszło z pustyni”. Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 495–497.

Bitwa o Niniwę przedstawia współczesny Rzym podbijający Stany Zjednoczone przy ustanowieniu ustawy niedzielnej, lecz jest to pyrrusowe zwycięstwo, ponieważ postępujący sąd nad Rzymem rozpoczyna się wraz z ustawą niedzielną.

Chosroes stał na czele imperium perskiego; dlatego Persja, reprezentująca upadek Stanów Zjednoczonych przy ustawie niedzielnej, jest kluczem otwierającym otchłan przy upadku szóstego królestwa prorocstwa biblijnego. Reprezentuje ona ustawę niedzielną z wersetów szesnastego, trzydziestego pierwszego i czterdziestego pierwszego jedenastego rozdziału Daniela, jak również z trzynastego rozdziału Objawienia, wersetu jedenastego.

Zwróć uwagę na uwagi pioniera Stephena Haskella dotyczące tych samych wersetów i tej samej historii:

„Arabowie, czyli Saraceni, nigdy wcześniej nie wywierali żadnego wpływu na ziemi. W historii narodów ci wolni ludzie pustyni przemknęli niemal niezauważeni. Mahometanizm zjednoczył rozproszone plemiona i posłał je jako zdobywców narodów. Szybkie postępy, które towarzyszyły orężowi Saracenów, były w znacznej mierze skutkiem walki między Rzymianami a Chosroesem, zwierzchnikiem nowożytnego imperium perskiego. Walka ta doprowadziła do upadku tego ostatniego. Nowożytna Persja stała jak mur zaporowy, powstrzymując potęgę Mahometa; lecz gdy ta potęga upadła, zapora zniknęła, ‘studnia przepaści’ została otwarta i Saraceni zalali świat. Gdy ‘studnia przepaści została otwarta, wzbił się dym, który zasłonił oblicze słońca’. Obraz ten jest bardzo wyrazisty i przedstawia zaciemniający wpływ mahometanizmu, gdy rozprzestrzenił się po obliczu ziemi.” Stephen Haskell, *The Story of the Seer of Patmos*, 164, 165.

Tą ścianą zaporową w dziejach Rzymu jest mur oddzielenia Kościoła od państwa, który zostaje usunięty przy prawie niedzielnym. Istnieje jeszcze jedna warstwa pyrrusowego zwycięstwa Rzymu nad Persją w bitwie pod Niniwą, gdyż była wcześniejsza bitwa pod Niniwą, przedstawiająca Alfę, a bitwa z roku 627 — Omegę. Tamta bitwa miała miejsce w 612 r. p.n.e., a obie dzieliło około tysiąca dwustu lat. W tej bitwie Assyria została pokonana przez potrójną konfederację, co oznaczało kres imperium asyryjskiego.

A. T. Jones komentuje bitwę alfa o Niniwę:

„Sprawy w rządzie Assyrii szły od złego do gorszego, tak iż w 612 r. przed Chr. wybuchło kolejne wielkie powstanie ze strony tych samych trzech krajów, tym razem pod wodzą samego Nabopolassara. To powstanie odniosło całkowity sukces: Niniwa została obrócona w kupę ruin, a imperium asyryjskie podzielono na trzy wielkie części — Media objęła północny wschód i daleką północ, Babilon objął Elam oraz całą równinę i doliny Eufratu i Tygrysu, a Egipt objął cały kraj na zachód od Eufratu. Pieczęcią tego przymierza między Babilonem a Medią było małżeństwo córki króla Medii z Nabuchodonozorem, synem Nabopolassara. To właśnie przy wykonywaniu swej części przymierza przeciwko Assyrii faraon Necho, król Egiptu, wyruszył przeciw królowi Assyrii, aby walczyć pod Karkemisz nad Eufratem, gdy król

Jozjasz z Judy wyszedł, aby walczyć z nim, i został zabity pod Megiddo. Następnie, ponieważ całe to zachodnie terytorium należało do króla Egiptu, to w ramach wykonywania jego prawowitej zwierzchności, zdobytej przez podbój, usunął on Szalluma, syna Jozjasza, z tronu Judy i ustanowił na jego miejscu Eliakima królem Judy, zmieniając jego imię na Jehojakim, oraz nałożył podatek na kraj.” 1 Kronik 3:15; 2 Królewska 23:31–35.” A. T. Jones, Review and Herald, 15 marca 1898.

W alfach bitwy pod Niniwą w 612 r. p.n.e. imperium asyryjskie dobiegło końca, tak jak szóste królestwo prorocstwa biblijnego kończy się przy prawie niedzielnym. Zwycięzcą w tej bitwie był potrójny sojusz Babilonu, Egiptu i Medii. W działaniach wojennych tego okresu król Jozjasz ginie pod Megiddo, typifikując tym samym Armagedon. W omegach bitwy pod Niniwą w 627 roku islam trzeciego biada zostaje wypuszczony, gdy mur ochronny w Konstytucji zostaje usunięty, jak zostało to ukazane w typie; Haskell zauważył to w odniesieniu do Persji, gdy „mur graniczny” ochrony został usunięty wraz z klęską Persji. Śmierć króla Jozjasza pod Megiddo wskazuje, że pierwsza bitwa pod Niniwą jest drugą bitwą dni ostatecznych. Ostatnia z dwóch bitew pod Niniwą, w 627 roku, kiedy klucz zostaje przekręcony i otchłań otwarta, jest pierwszą w dniach ostatecznych, gdyż pierwsi będą ostatnimi. Pierwsza bitwa pod Niniwą między Asyrią a potrójnym sojuszem prowadzi do Armagedonu. Okres drugich Ciemnych Wieków rozpoczyna się bitwą pod Niniwą i kończy bitwą pod Niniwą.

Fakty dotyczące piątej trąby, będącej pierwszym biada z dziewiątego rozdziału Księgi Objawienia, pionierzy uważali za najjaśniejsze historyczne świadectwo spośród wszystkich fragmentów tej księgi. Uriah Smith wyraża ten fakt następująco:

„WERS 1. I zatrąbił piąty anioł, i ujrzałem gwiazdę, która spadła z nieba na ziemię; i dano jej klucz do czeluści bezdennej.”

„Dla objaśnienia tej trąby ponownie sięgniemy do pism pana Keitha. Autor ten słusznie stwierdza: „Trudno wskazać jakąkolwiek inną część Apokalipsy, co do której wśród komentatorów panowałaby równie jednomyślna zgoda, jak w odniesieniu do zastosowania piątej i szóstej trąby, czyli pierwszego i drugiego biada, do Saracenów i Turków. Jest to tak oczywiste, że trudno to błędnie zrozumieć. Zamiast jednego lub dwóch wersetów wyznaczających każdą z nich, cały dziewiąty rozdział Objawienia, w równych częściach, poświęcony jest opisowi obu.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 495.

Piotr znajduje się w Panium z odpowiedzialnością skorygowania przesłania kul ognistych z Nashville, i po raz pierwszy dostrzega się, że elementy pierwszego biada doskonale współgrają z elementami rychło nadchodzącego prawa niedzielnego. Lew z pokolenia Judy odpieczętował to zrozumienie w zgodzie z innymi liniami prorocstwa, które wcześniej już ustanowił. Historycy poświadczą znaczenie zaskakującego ataku dokonanego przez Rzym na Persów w roku 627, a gdy to uczynią, odnotują manewrowanie Herakliusza wokół i za Persją w czasie zimy jako wybieg mający utrzymać go w ukryciu aż do czasu ataku.

Siostra White oznajmia nam, że Rzym jedynie czeka na „dogodną pozycję”, a potem uderzy.

„Słowo Boże ostrzegło przed groźącym niebezpieczeństwem; jeśli ostrzeżenie to zostanie zlekceważone, świat protestancki pozna, jakie naprawdę są zamierzenia Rzymu, dopiero wtedy, gdy będzie już za późno, by ująć z sidła. Po cichu wzrasta on w siłę. Jego nauki wywierają swój wpływ w salach ustawodawczych, w kościołach i w sercach ludzi. W ukrytych zakamarkach gromadzi on swoje wyniosłe i potężne budowle, w których jego dawne prześladowania zostaną powtórzone. Skrycie i niepostrzeżenie umacnia swoje siły, aby wspierać własne cele, gdy nadejdzie czas, by zadać cios. Wszystko, czego pragnie, to dogodna pozycja, a ta już jest mu dawana. Wkrótce zobaczymy i odczujemy, jaki jest zamiar rzymskiego żywiołu. Ktokolwiek uwierzy słowu Bożemu i będzie mu posłuszny, ściągnie tym samym na siebie hańbę i prześladowanie”. The Great Controversy, 581.

Podobnie jak w przypadku cesarza Herakliusza, papieństwo zmierza ku swemu celowi „skrycie i niespodziewanie”, w wypełnieniu 23. rozdziału Księgi Izajasza, gdzie nierządnicą z Tyru zostaje zapomniana na czas historii szóstego królestwa prorocstwa biblijnego. Tajny, zaskakujący atak Herakliusza oznacza to, że świat zapomina o papieństwie od roku 1798 aż do uchwalenia prawa niedzielnego. Wers po wersie pierwsze biada przedstawia trzecie i ostatnie biada. W pierwszym biada zostaje wydane obwieszczenie, które odpowiada również historii islamu oraz okresowi zapieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy.

I nakazano im, aby nie szkodziły trawie ziemi ani żadnej zielonej roślinie, ani żadnemu drzewu, lecz tylko tym ludziom, którzy nie mają pieczęci Bożej na swoich czołach. I dano im, aby ich nie zabijały, lecz aby ich dręczyły przez pięć miesięcy; a ich udręka była jak udręka od skorpionia, gdy ukąsi człowieka. I w owych dniach ludzie będą szukać śmierci, lecz jej nie znajdą; i będą pragnąć umrzeć, a śmierć ucieknie od nich. Objawienie 9:4–6.

Zanim klucz zostanie obrócony w bitwie pod Niniwą, którą jest wkrótce nadchodzące prawo niedzielne, sto czterdzieści cztery tysiące jest już zapieczętowanych. W czasie prawa niedzielnego zniszczenie miast, zapoczątkowane ognistymi kulami Nashville, jest przedstawione jako okres „pięciu miesięcy”, gdy szaleje wojna i zostaje zapoczątkowana druga papieska krwawa łaźnia w wypełnieniu odpowiedzi danej męczennikom średniowiecza w piątej pieczęci.

A gdy otworzył pieczęć piątą, ujrzałem pod ołtarzem dusze tych, którzy zostali zabici dla słowa Bożego i dla świadectwa, które zachowali. I wołały donośnym głosem, mówiąc: Dokądże, Panie święty i prawdziwy, nie sądzisz i nie mścisz naszej krwi na tych, którzy mieszkają na ziemi? I dano każdemu z nich białą szatę; i powiedziano im, aby jeszcze przez krótki czas odpoczywali, aż dopełni się liczba ich współsług i ich braci, którzy mieli być zabici, jak i oni. Objawienie 6:9–11.

Męczennicy Ciemnych Wieków są pierwszą grupą, która stanowi typ męczenników współczesnego Rzymu podczas kryzysu związanego z ustawą niedzielną. Zanim ten kryzys nadejdzie, sto czterdzieści cztery tysiące zostaje zapieczętowanych, a proces tego zapieczętowania rozpoczął się 11 września wraz z nadejściem islamu trzeciego biada oraz pokropieniem późnego deszczu. Gdy męczennicy pierwszych Ciemnych Wieków zapytali, kiedy papieństwo zostanie osądzone, powiedziano im, że będzie druga grupa męczenników, gdy Ciemne Wiekі zostaną powtórzone, co następuje wtedy, gdy klucz bitwy o Niniwę wypełnia się przy rychło nadchodzącej

ustawie niedzielnej. Zanim druga grupa męczenników zostanie dopełniona, sto czterdzieści cztery tysiące zostaje zapieczętowanych, a okres zapieczętowania, który rozpoczął się 11 września, jest wskazany w piątej pieczęci, gdyż rozmowa tam przedstawiona znajduje się w 6. rozdziale Objawienia, w wersetych DZIEWIĄTYM do JEDENASTEGO, wyznaczając tym samym początek i koniec zapieczętowania przez 9/11. Zakończenie to wprowadza zniszczenie islamu, jak zostało przedstawione w Objawieniu DZIEWIĄTYM, JEDENASTYM, a ci, którzy są zapieczętowani, wypełnią doświadczenie Daniela przedstawione w Danielu DZIEWIĄTYM, JEDENASTYM.

Będziemy kontynuować te rozważania w następnym artykule.